

QUO VADIS?

*Kenyérért, aki elmegy
idegenbe, oda
hol halkabb
a káromkodás,
útálatába egy más fajnak,
de hol a remény zöldőbb
— hol nem néz szemébe soha
meghitt, ismerős parázs —,
ne vigyen hazai földet . . .*

*Árvaság kínja messze,
idegenben lenni,
verejtéken, véren életet venni,
sorvadva töprengeni, józanul
egy élet, egy sors mívoltán,
s ép értelemmel és félelemmel,
kőarcokban, köszemekben kitépelt
gyökerekkel megmaradni
azzá, ami voltál
valakinek, lélek . . .*

*Szitkos, szomorú merészség
boldogságot remélni
idegenben, zsigori emberistentől örök
egy pillanatra kérni
kenyeret, a levegőt, a Napot,
s békés szentélyül egy rögöt,
mit kevélyen leköp és tapod . . .*

*Bitang, baromi osztályrész
a léggömbnek elmesélni,
mi az, mit az inség bárgyú
végzet-értelme áld, vagy átkoz,
és mi, amit krónikájából kihagy?
S mi az, mit egyszer »tanulmányul«
a vándor lelkéből ki fognak tépni
paradicsomszínű, más miatyánkos,
ittthon maradt atyafiak? . . .*

Örök halódás idegenben
élni. Kenyérért, ki elmegy . . .
talán, egyszer a szíve hazadobban,
a rengetegből visszabékül,
reménnyel, de lélek nélkül,
visszaintő, hazai joggal,
ami az élethez kevés —
visszajő, vagy idegenbe dermed . . .

Megöli egy halálos szó, egy kéz . . .

AZ ÚT

Az út, uram, mindenkié . . .
Ugye, uram, kisisten?
Az út, amely a tiszta
Napba vezet és mit sem
hederít rája,
hogyan van-e szíve annak,
embersége, lelke,
aki rálép, hogy
van-e keze, lába? . . .

Mindenkié az út,
amely a Napba vezet,
a fénybe, a tisztaságba.
De hogyha egyszer a szívünknel is
lágymabb szikla fájna,
s beszélne úgy,
ahogy a veszedelemben
szól a gyáva ember —
megtudnánk, hogy mit ér ez az út . . .

Az út mindenkié,
aki örök — csak az övék
nem, akik fölszedik róla
az ember öröklétkövéit.
Az út, amelynek
se vége, se hossza,
amit a könny tisztára nem mosna
soha, de olyan lesz, mint az Ég —
mert a halálos fürgeteget
elviszi egyszer, meg a szenvedést . . .

A NYÁR

*A harapni való levegőben
forrt a lomb,
s tündéri, szép
sürgésében
úgy tűnt, hogy
minden levél egy buborék.*

*A sárga, selymes
szentiván-virágnak
erős buzgárja dőlt,
messzebb, a busa fű
süppedő síkján,
ahol már sivárabb
volt a táj, s keményebb a föld ...*

*A mezőn voltam, a
nyár lelkében, ahol
titkos, szent tüzek
hevében a szivárvány készül,
ott, ahol pockot keres az eb,
s a kuruzsló ezerjófűvet ...*

*S ahol a domb a
lankával összebékül,
megálltam.
Jöttömre fölébredt a szél,
és intett. Én úgy
tudtam, hogy az út
az a keskeny meder,
amelyben a tanyára
befolyik a fény ...*

*A tanyára, amely az
emlékeim haramiáit
tartja fogva, s az éj
posztójával, gonddal
bekötve riadó szemét
öröktől mindmáig —
a gyermeknek, aki
valaha én voltam ...*

*Aki én voltam valamikor,
a szegény kis ördög,
az idegenbe vetett
beteg, szomorú kis ág,
ami a béklyóba fogott,
szilaj csődört
riogatta — és amelyre
azúros szárnyú, kicsi lepke szállt.*

*Aki én voltam akkor,
a hónál is fehérebb,
áldott és tiszta lélek,
aki nem tudta, hogy egyszer,
valamiféle okból,
a pokol irtózatos, mély
fenekéről előjön majd,
hogy bekösse két szemét, az Éj ...*

Csépe Imre

LEVÉL

*Nem tudom, mit csinálsz ilyenkor.
Füstöl-e melletted a lámpa?
Kínzott-e kínjával máma a máma?
És gondolsz-e rám az őszi szüretkor?*

*Hiszel-e még bennem a régi hittel?
Hogy elbirom bor mellett a gondot,
S hogy találok mindig hasonló bolondot,
Kit vérével vált meg bűjától az isten.*

*Hej komám, így élek én, kicsinyben, nagyban,
Minden bánatot a kocsmába hordok,
Életet, halált versekre bontok,*

*S az istennel sem vagyok a régi haragban.
Hazafelé indulok, csikorognak bennem a csontok,
S lassan eltűnök a dércsípte őszi avarban.*